

Arrest

nr. 201 648 van 26 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 / 18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 18 mei 2015 in Otranto (Zuid-Italië) geregistreerd.

1.2. Verzoeker kwam op 25 mei 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 26 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 1 oktober 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 8 oktober 2015 (RvV 8 oktober 2015, nr. 154 116).

1.4. Verzoeker werd op 15 oktober 2015 getransfereerd naar Italië, maar keerde naar eigen zeggen op 20 oktober 2015 terug naar België.

1.5. Verzoeker diende op 14 januari 2016 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 16 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan *ipso die* per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Bagdad. U stelt dat uw broer S.(...)f door uw neef in 2005 ontvoerd werd. Na betaling van het losgeld kwam hij vrij. Uw broer S.(...)h werd op 21 juli 2006 ontvoerd en u hoorde niets meer van hem.

U was sinds 2006 werkzaam als bewaker bij A. G., een beveiligingsbedrijf dat in 2010 de naam naar G. veranderde. U kreeg in 2010 een promotie en kon als persoonlijke bewaker optreden. U werkte daar tot 9 juni 2014, het moment dat uw broer H.(...), met bijnaam A.(...), overleed. U bleef een aantal maanden thuis en werkte dan een tweetal maanden voor het URG als persoonlijke bewaker. U verklaart dat u een dreigbrief ontving van IS en dat ze u daaropvolgend ook telefonisch bedreigden. U verliet het land op 23 maart 2015 en vroeg eerst in Italië asiel aan. U verklaart het resultaat niet afgewacht te hebben en naar België gekomen te zijn. U kwam op 25 mei 2015 aan in België en vroeg op 26 mei 2015 asiel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van de Dublinverordening werd Italië verantwoordelijk geacht voor uw asielaanvraag en u keerde op 15 oktober 2015 terug naar Italië. U verklaart daar direct terug vertrokken te zijn naar België maar vroeg pas een tweede keer asiel bij de DVZ op 14 januari 2016. U verklaart bijkomend dat uw broer S.(...)f op ontvoerd werd uit zijn woning in Bagdad. U verklaart verder door IS, Al-Badr en andere milities lastig gevallen te zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een document van verdwijning van uw broer S.(...)h dd. 21 juli 2006; een document van verdwijning van uw broer S.(...)h dd. 18 december 2014; Contract van URG; tewerkstellingsattest van URG; Afhandelingsformulier van URG; tewerkstellingsattest van G.; kopie van huwelijksakte; identiteitskaart; Kopie van een rantsoenkaart; kopie van woonstkaart; Rijbewijs; badge PSC; Badge G.; Badge van A. G.; nationaliteitsbewijs; overlijdensakte van moeder dd. 5 augustus 2013; Dreigbrief van IS; overlijdensakte broer dd. 9 juni 2014; overlijdensakte van broer Se. dd. 19 juni 2016 en een medisch attest van dokter K. dd. 29 oktober 2015 met bijhorende foto's.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw jobs als veiligheidsagent en de problemen die u ten gevolge van deze job zou gekregen hebben. U verklaart voor de A. G. gewerkt te hebben voor deze de naam naar G. veranderde van 2006 tot augustus 2014 (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 9). U werkte vervolgens een aantal maanden voor URG.

Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande uw taken bij G. weinig geloof kan worden gehecht. Zo verklaart u dat u als PSD gewerkt hebt. Om verduidelijking gevraagd stelt u echter niet te weten waarvoor deze afkorting dan wel staat (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 10). U stelt als persoonlijke bewaker opgetreden te hebben maar er dient echter opgemerkt te worden dat uit het tewerkstellingsattest van G. geenszins blijkt dat u als persoonlijke bewaker of PSD ingeschakeld werd. Er staat wel vermeld dat u Operator was, zonder meer. U kunt ook niet duidelijk zeggen wat het exact adres was van het hoofdkwartier van het bedrijf G. (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 11). Er zijn verder verschillende merkwaardigheden aangaande de documenten die u indiende ter staving van uw werkzaamheden voor de A. G. en G., zoals A. G. later geheten werd. De documenten stemmen namelijk niet overeen met de werkelijkheid of uw verklaringen over uw werkzaamheden. Zo staat op het badge die u voorlegt ter staving van uw werkzaamheden bij de A. G. dat u als bloedgroep A + zou hebben terwijl u zelf verklaart O- te hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 22). Geconfronteerd met dit gegeven stelt u dat ze schreven wat ze wilden. Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Daarnaast is het opmerkelijk dat ook uw geboortedatum op die badge verkeerd zou genoteerd zijn. Op de badge staat als geboortedatum namelijk 26 mei 1985 terwijl u zelf verklaart van het jaar 1984 te zijn (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 4). Daarnaast verklaart u sinds 2006 voor A. G., later G. gewerkt te

hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 9) maar uit het tewerkstellingsattest blijkt dat u pas in juni 2009 begonnen was bij deze werkgever. Ook met betrekking tot de gegevens op de badge van G. dienen enkele zaken opgemerkt te worden. Zo stemt het jinsiya-nummer (of het nummer van het nationaliteitsbewijs) niet overeen met de badge van G.. Het nummer op de badge, 00974217, is verschillend van het nummer op uw nationaliteitsbewijs, zijnde 992545. Dit is uitermate opmerkelijk. Geconfronteerd met dit gegeven verklaart u dat dit niets te zien heeft met uw eigen nationaliteitsbewijs maar dat u uw identiteitskaart moest voorleggen. U verklaart eveneens dat u niet weet hoe het systeem in elkaar zit (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 22). Deze verklaring kan echter niet overtuigen daar het nummer op uw identiteitskaart, namelijk (...), evenmin overeenstemt met het nummer op de kaart van G.. Ook de gegevens op de badge van PSC stemmen niet overeen met uw andere documenten. De nummer van uw identiteitskaart, 008334794, en het nummer op de kaart van PSC, 24754, komen totaal niet overeen. Het is verder opmerkelijk dat deze badge verliep op 2 januari 2014 terwijl u verklaart tot augustus 2014 gewerkt te hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 9). Geconfronteerd met dit gegeven verklaart u nooit een nieuwe badge gekregen te hebben. Deze verklaring kan echter niet overtuigen daar u zelf stelt de badge nodig gehad te hebben tijdens elke opdracht of moment dat u voor het veiligheidsbedrijf werkte als bewijs van tewerkstelling (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 21). Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen voor A. G. of G. gewerkt te hebben.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat ook aan uw verklaringen voor URG gewerkt te hebben geen geloof kan worden gehecht.

Zo is het vooreerst weinig aannemelijk dat u een paar maanden na de dood van uw broer terug en nadat u bedreigingen zou ontvangen hebben een gelijkaardig betrekking bij URG zou opgenomen hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 13). Ook met betrekking tot uw werkzaamheden voor URG dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent weinig geloofwaardig zijn. Zo kunt u niet vertellen waarvoor de afkorting URG staat (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 13). Het feit dat op de documenten – het tewerkstellingsattest dd. 26 februari 2015, het arbeidscontract en afhandelingsformulier – vermeld staat dat dit om de "Unity Resources G." zou gaan, verhoogt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen voor dit bedrijf gewerkt te hebben. Het is verder uitermate merkwaardig dat u ook niet correct kunt zeggen hoelang en in welke periode u voor dit bedrijf zou gewerkt hebben. U verklaart eerst dat u één maand, van ergens in oktober-november tot in november-december, bij hen werkte (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 13) om nadien te stellen dat het mogelijk tot december zou kunnen geweest zijn (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 14). Daarna echter, geconfronteerd met informatie op het tewerkstellingsattest verklaart u dat u twee of drie maanden bij URG gewerkt hebt in de periode van augustus-september tot november-december. Toen u verder gevraagd wanneer uw laatste werkdag was en dan stelt u dat het in de maand december of januari moet geweest zijn. Uit de kopie van het tewerkstellingsattest dd. 26 februari 2015 dat u neerlegde blijkt echter dat u van 1 november 2014 tot 28 februari 2015 voor URG zou gewerkt hebben. Geconfronteerd met deze uitermate onduidelijke verklaringen stelt u dat u de datums niet goed kunt herinneren (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 18) en dat u psychische problemen hebt (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 17). Daarnaast zijn ook uw verklaringen over uw job bij URG niet in overeenstemming te brengen met de gegevens op de documenten die u indiende. U verklaart dat u een variabel uurrooster had toen u bij URG werkte (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 14). Er dient echter opgemerkt te worden dat in de kopie van het arbeidscontract staat dat u een vast uurrooster had en telkens van acht u 's morgens tot vier uur 's middags moest werken. Verder dient opgemerkt te worden dat u verklaart 1200 dollar per maand te verdienen (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 14) terwijl in het contract staat dat u 500 dollar per maand zou verdienen. Deze tegenstellingen en incoherenties in uw verklaringen en uw verklaringen aangaande de documenten ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw verklaringen voor URG gewerkt te hebben. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de problemen die u en uw familieleden ten gevolge van deze betrekking zou gehad hebben.

Aangaande de bedreigingen die u ontvangen hebt dient opgemerkt te worden dat er ook hier aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Er zijn namelijk incoherenties in uw verklaringen voor de asielinstanties op te merken.

Zo stelt u tijdens het gehoor bij de DVZ dd. 10 maart 2016 vaak lastig gevallen te zijn door verschillende milities. U zou problemen gehad hebben met IS, Badr Organisatie en andere milities (DVZ, verklaring meervoudige asielaanvraag dd. 10 maart 2016, vraag 18). In het gehoor bij het CGVS dd. 10 juni 2016 verklaart u echter nooit problemen gehad te hebben met de Badr Organisatie of andere milities (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 24). U verklaart verder dat u voor maart 2014 geen enkele bedreiging ontving en nooit in de problemen kwam. U zou één dreigbrief van IS en één dreigtelefoon gekregen hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 13). Het is opmerkelijk dat u in eerste instantie zou verklaren vervolging te vrezen door verschillende milities om dit dan later te ontkennen. Verwacht mag worden dat een persoon die asiel aanvraagt telkens correct en volledig zijn persoonlijke

motieven weergeeft telkens als daarnaar wordt gevraagd. Dat u verklaringen niet overeenstemmen, ondermijnt dan ook ten stelligste de waarachtigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten. Het is verder opmerkelijk dat in de kopie van de dreigbrief staat dat u 48 uur de tijd krijgt om te stoppen met uw job maar dat er geen enkele datum op de brief genoteerd staat wat het dan ook onmogelijk maakt te weten hoeveel tijd u hebt om te stoppen met de job. De brief betreft bovendien een kopie en wat betreft de kopieën moet worden gesteld dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Aan dit alles dient toegevoegd te worden dat uw verklaringen bij de asielinstanties aangaande de problemen die uw familie zou gekend hebben dermate incoherent zijn dat aan uw verklaringen totaal geen geloof kan worden gehecht. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaart u ter hoogte van de DVZ namelijk dat uw broer H.(...) reeds in 1978 gestorven was (DVZ, verklaring DVZ dd. 12 juni 2015, vraag 17) terwijl u bij het CGVS verklaart dat uw broer H.(...) op 9 juni 2014 stierf (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 9). De kopie van de overlijdensakte die u neerlegt verandert niets aan bovenstaande. Het betreft bovendien ook een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Er dient hieraan tevens toegevoegd te worden dat de voornaam op het document onleesbaar is. Verder stelt u in datzelfde gehoor dd. 12 juni 2015 dat uw moeder in Al Doura in Bagdad woont terwijl u bij het CGVS stelt dat uw moeder op 5 augustus 2013 overleden was (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 7). U legt hiervan een overlijdensakte neer. Het feit dat u dit niet vermeld hebt tijdens het gehoor dd. 12 juni 2015 ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er dient hieraan bovendien toegevoegd te worden dat uit de rantsoenkaart dd. 7 oktober 2013 blijkt dat uw moeder op dat moment nog in leven was. Zij staat namelijk op deze kaart vermeld als gezinslid.

Ten slotte kan er ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande de problemen die uw broers hadden en dat u zelf vervolging zou moeten vrezen. Zoals voordien aangehaald kan er weinig geloof worden gehecht aan het feit dat uw broer H.(...) vermoord en onthoofd zou zijn daar u in uw eerste asielaanvraag verklaarde dat hij al een lange tijd geleden overleed (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 9 en p. 11 – DVZ, verklaring DVZ dd. 12 juni 2015, vraag 21).

De ontvoering van S.(...)h heeft niets te maken met de vervolgingsmotieven en feiten die u schets. U verklaart namelijk dat uw broer voor een aannemer werkte in de luchthaven van Bagdad. Op een dag kwam hij niet terug thuis en is sindsdien vermist. U verklaart dat het een groot incident was maar kunt dit niet verbinden met eigen persoonlijke problemen (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 12). Uw verklaringen over de gebeurtenissen en de documenten die u indiende als bewijs van zijn verdwijning zijn bovendien niet in overeenstemming te brengen met informatie op deze documenten. Zo verklaart u dat uw broer op 21 juni 2006 verdween, jullie hem tien dagen zochten en nadien een aangifte deden bij de politie. Echter uit het document dat u ter staving van deze verdwijning voorlegt blijkt dat u dezelfde dag van zijn verdwijning, 21 juni 2006, aangifte deed. Het is vooreerst merkwaardig dat u dezelfde dag van verdwijning deze bent gaan aangeven en daarnaast komt dit niet overeen met uw verklaringen. Verder verklaart u van het document dd. 18 december 2014 dat dit een document is van het overlijden van uw broer S.(...)h terwijl het eigenlijk een aangifte is van een verdwijning. Dat u bovendien verklaart dat dit document dateert van vier jaar na zijn verdwijning werd opgesteld terwijl dit eigenlijk acht jaar na zijn verdwijning zou zijn opgesteld is eveneens opmerkelijk.

Uw broer S.(...)f werd een eerste keer ontvoerd in 2005. Hij of uw familie werden nadien niet meer bedreigd (CGVS, p. 7). U verklaart dat hij een tweede keer ontvoerd werd. U kunt echter zeer weinig informatie geven over deze gebeurtenis. U kunt niet aangeven wie uw broer ontvoerde en bent evenmin op de hoogte om welke reden uw broer ontvoerd werd (CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 7). Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De vaststelling dat u daarover niets weet te vertellen ondanks uw contacten met uw familie in uw land van herkomst, wijst op een gebrek aan interesse welke ernstige twijfels doet rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging. Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over de datum waarop uw broer zou verdwenen zijn. Zo stelt u tijdens het gehoor bij de DVZ dd. 10 maart 2013 dat hij op 2 maart 2015 verdween terwijl u bij het CGVS stelt dat het in 2016 gebeurde (DVZ, verklaring meervoudige asielaanvraag dd. 10 maart 2016, vraag 12 en vraag 15 en CGVS, gehoorverslag dd. 10 juni 2016, p. 6). Bovenstaande feiten, naast de geringe geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande deze feiten, getuigen bovendien evenmin van een persoonlijke vrees die u zelf zou moeten koesteren bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De kopie van uw huwelijksakte en uw rijbewijs kunnen de appreciatie evenmin wijzigen. Deze stukken houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en kunnen aldus de geloofwaardigheid ervan niet herstellen.

Wat betreft het Belgische medisch attest en bijhorende foto's moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep en evenmin verband houdt met de door u ingeroepen asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara.

214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker betwist dat hij niet zou voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Hij wijst erop dat hij vreest om slachtoffer te worden van een afrekening omwille van zijn tewerkstelling voor buitenlandse beveiligingsfirma's, brengt in herinnering dat zijn broer H. op 9 juni 2014 werd doodgeschoten terwijl men het eigenlijk op hem gemunt had en stelt dat ook de ontvoering van zijn andere broer S. met zijn tewerkstelling in verband kan worden gebracht. Na een aantal van zijn verklaringen tijdens zijn interview te hebben geciteerd, stelt verzoeker dat hij een dreigbrief van IS heeft ontvangen, dat hij zich onveilig voelt en het onmogelijk is om een menswaardig leven te leiden en dat de lokale autoriteiten hem geen bescherming kunnen bieden.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal een beoordelingsfout gemaakt en hebben de incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen geen betrekking op onderdelen in zijn verklaringen die dermate belangrijk zijn dat zij afbreuk zouden doen aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker verwijt de verwerende partij selectief te werk te zijn gegaan bij de analyse van zijn verklaringen en spijkt op laag water te zoeken. Met betrekking tot het element dat verzoeker in maart 2016 verklaarde dat hij werd lastig gevallen door de milities, terwijl hij bij zijn gehoor in juni 2016 verklaarde nooit problemen te hebben gekend met Badr of de andere milities, citeert verzoeker een aantal van zijn verklaringen om te verduidelijken dat hij zowel bevreesd is voor IS als voor Badr en de andere milities in Irak. Verzoeker beweert dat hij de vraag of hij ooit door de milities was bedreigd, foutief had geïnterpreteerd, met name of hij van andere milities ook een doodsb bedreiging had gekregen, net zoals van IS.

Hij herhaalt dat hij doodsb bedreigingen heeft ontvangen en dat zijn broer H. vermoord werd bij een gerichte aanslag waarbij hijzelf eigenlijk het doelwit was.

Ingevolge zijn transfer naar Italië van 15 oktober 2015 vermeldt verzoeker dat hij het slachtoffer is geworden van mishandelingen door de Italiaanse politie, zoals hij tijdens zijn gehoor van 10 maart 2016 had verklaard. Tevens brengt verzoeker in herinnering dat hij psychische moeilijkheden kende als gevolg van zijn traumatische ervaringen in Irak, hetgeen de vertekende beleving van de werkelijkheid zou kunnen verklaren en waarmee de commissaris-generaal volgens hem onvoldoende rekening heeft gehouden.

Verzoeker kondigt aan dat hij bezig is om bijkomende documenten te verzamelen via contacten in Irak die hij aan het dossier zal toevoegen. Voorts meent verzoeker dat hij in de gegeven omstandigheden op basis van zijn verklaringen en de neergelegde documenten in aanmerking zou moeten komen voor het voordeel van de twijfel.

Betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie nog steeds niet stabiel genoeg is. In dit verband stipt verzoeker aan dat hij bij terugkeer grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking omwille van zijn langdurige afwezigheid in het buitenland en dat hij een ernstig risico loopt op ontvoering en afrekening. Verzoeker concludeert dat om al deze redenen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vernietigd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn gedinginleidend verzoekschrift geen bijkomende stukken toe.

2.2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend, maar maakt middels een aanvullende nota van 7 februari 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Beoordeling

2.5.1. De bestreden beslissing vermeldt *in fine* uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst gewezen op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling als veiligheidsagent voor verschillende Britse en Amerikaanse firma's en de discrepanties tussen zijn verklaringen en de door hem neergelegde stukken. Vervolgens merkt de commissaris-generaal op dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker betreffende de ondergane bedreigingen, onder meer omdat zijn verklaringen over de vraag door wie hij werd bedreigd, geen consistentie vertonen en omdat hij incoherente verklaringen aflegt over de problemen die zijn familieleden zouden hebben gekend, in het bijzonder wat het wedervaren van zijn broers H., Sa. en Se. Betreft. Door de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vluchtmotieven, besluit de commissaris-generaal dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en ook niet voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal overweegt dat de neergelegde stukken de geloofwaardigheid van de ingeroepen asielmotieven niet kunnen herstellen en dat het Belgisch medisch attest geen sluitend bewijs vormt van de omstandigheden waarin verzoeker de vermelde verwondingen, die overigens geen verband houden met zijn asielmotieven, zou hebben opgelopen. Tenslotte is de commissaris-generaal op grond van de landeninformatie uit het administratief dossier van mening dat er in Bagdad op het ogenblik dat hij een beslissing nam, geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.6. In zijn middel formuleert verzoeker opnieuw zijn vrees om slachtoffer te worden van een afrekening omwille van zijn tewerkstelling voor buitenlandse beveiligingsfirma's. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Verzoeker lijkt van mening dat de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op essentiële onderdelen van zijn verklaringen, maar hij kan op dit punt niet worden bijgetreden. In essentie roept verzoeker een vrees in voor belaging door ISIS en de milities omwille van zijn tewerkstelling. Bij zijn tweede asielaanvraag gaf verzoeker immers te kennen dat hij vreest *"vermoord te worden door verschillende partijen: ISIS, Badr-Organisatie en andere milities. Militieleden vielen mij vaak lastig in Bagdad. Ze noemen mij Mohamed Al Jahoodi (Mohammed de Jood). Ze noemen mij zo omdat ik bij een Brits bedrijf werkte G.. Niet alleen op dit baseer ik mijn vermoeden, mijn broer S.(...)h is sinds 21/07/2006 ontvoerd en ik weet niets over zijn lot tot vandaag. Ook de moord op mijn broer H. toen hij met mijn auto reed in Bagdad op 09/06/2014. En recent vorige week de ontvoering van mijn broer S.(...)f door onbekenden."* (AD, stuk 25, Verklaring

meervoudige aanvraag DVZ 10 maart 2016, vraag 18). Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker noch over zijn persoonlijk profiel, noch over zijn belagers coherente verklaringen aflegt en dat zijn verklaringen indruisen tegen de stukken die hij zelf heeft neergelegd. Deze vaststellingen hebben wel degelijk betrekking op 'belangrijke onderdelen' van zijn verklaringen waardoor verzoekers algehele geloofwaardigheid in belangrijke mate wordt ondermijnd.

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker beweerde gedurende een achttal jaren bij 'Armour G.' te hebben gewerkt, dat later zou zijn omgedoopt tot 'G.' (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS 10 juni 2016, p. 9). Verzoeker zou gedurende 4 jaar bij 'G.' als 'PSD' hebben gewerkt, maar niet kan verklaren waar de term 'PSD' voor staat en blijkt ook het juiste adres van het hoofdkantoor van de firma waarvoor hij al die tijd zou hebben gewerkt, niet te kennen (*Ibid.*, pp. 10 en 11). Verder blijken de gegevens op de neergelegde werkbades (nummer nationaliteitsbewijs, bloedgroep, geldigheidsdata) niet overeen te stemmen met de officiële gegevens en met de verklaringen van verzoeker (AD, stuk 23, Documenten, badge PSC, badge G., Badge A. G. / nationaliteitsbewijs; AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS 10 juni 2016, pp. 20-22). Nadat verzoeker was gestopt met werken voor G. in de zomer van 2014, zou hij nog een "tweetal" maanden voor de firma 'URG' hebben gewerkt van augustus-september 2014 tot november-december 2014 (*Ibid.*, p. 17), terwijl uit het neergelegde getuigschrift van zijn werkgever blijkt dat hij gedurende 4 maanden, van 1 november 2014 tot 28 februari 2015 voor 'URG' zou hebben gewerkt (AD, stuk 23, Documenten, Tewerkstellingsattest URG, 26 februari 2015). Bovendien beweerde verzoeker meer dan het dubbele te verdienen (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS 10 juni 2016, p. 17) van wat in zijn arbeidsovereenkomst werd vermeld (AD, stuk 23, Documenten, *Employment Contract*). De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel nergens voormelde vaststellingen weerlegt op grond waarvan de commissaris-generaal rechtsgeldig kon concluderen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel. Aangezien verzoeker zijn profiel geenszins aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de belaging die hij om die reden beweert te hebben ondergaan.

2.5.8. Bovendien blijkt dat verzoeker geen duidelijkheid kan verschaffen over de actoren die verantwoordelijk waren voor de bedreigingen en de actualiteit ervan. Verzoeker stelt enerzijds dat IS verantwoordelijk zou zijn voor de bedreigingen en de dreigbrief (AD stuk 23, Documenten, Dreigbrief IS), hoewel hij niet weet van wie de dreig telefoons uitgingen die hij beweert te hebben ontvangen (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS 10 juni 2016, p. 24). Vervolgens blijkt dat de bedreigingen ophielden sinds hij stopte met werken voor G. en zijn woonplaats en telefoonnummer had gewijzigd (*Ibid.*, p. 25). Anderzijds beweert verzoeker dat de verantwoordelijken bij het ministerie van binnenlandse zaken die de beveiligingsfirma's bevoogden onder controle staan van de Badr-militie en dat hiervan eveneens een bedreiging uitgaat, hoewel hij beweert geen "direct conflict" met hen te hebben (*Ibid.*).

2.5.9. Tenslotte blijken de verklaringen van verzoeker over het wedervaren van bepaalde van zijn familieleden dermate weinig plausibel dat hieruit onmogelijk kan worden besloten dat verzoeker omwille van deze elementen een persoonlijk risico zou lopen. Zo verklaarde hij dat zijn broer H. op 9 juni 2014 zou zijn vermoord toen deze zich in verzoekers auto bevond (*Ibid.*, p. 9), terwijl uit de informatieve vragen over zijn gezinssamenstelling tijdens zijn eerste asielaanvraag van 2015 bleek dat H. reeds in 1978 op 3-jarige leeftijd zou zijn overleden (AD, stuk 28, eerste asielaanvraag, Dublin-interview, 12 juni 2015, vraag 17). Door in zijn verzoekschrift de kennelijk leugenachtige bewering te herhalen dat zijn broer H. werd vermoord bij een gerichte aanslag waarbij hijzelf eigenlijk het doelwit was, ondergraaft in ernstige mate zijn algehele geloofwaardigheid. Ook de verklaringen van verzoeker over de verdwijning van zijn broer Sa. en het feit dat deze als overleden wordt beschouwd (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS 10 juni 2016, p. 14-16) stemmen geenszins overeen met de neergelegde stukken (AD, stuk 23, documenten verdwijning Sa. 21 juli 2006 en 15 december 2014). Tevens verklaart verzoeker dat zijn broer Se. werd ontvoerd, een eerste maal in 2005, een tweede maal in 2016, maar de verklaringen van verzoeker over de reden die aan de basis zou liggen van deze ontvoering zijn uiterst vaag (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS 10 juni 2016, p. 6-7).

2.5.10. Naar aanleiding van het betoog van verzoeker over de mishandelingen waarvan hij in Italië het slachtoffer werd (AD, stuk 25, Verklaring meervoudige aanvraag 10 maart 2016, vraag 14), dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen geen verband houden met zijn verzoek om internationale bescherming in functie van zijn land van herkomst. Bovendien kunnen de artsen, die bepaalde medische vaststellingen deden over de kneuzingen in de schaamstreek (stuk 23, Documenten, Medische documenten België + foto's) nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de vermelde aandoeningen werden opgelopen. Waar verzoeker beweert dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn psychische moeilijkheden als gevolg van zijn

traumatische ervaringen, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt waaruit blijkt dat zijn beleving van de werkelijkheid vertekend zou kunnen zijn door zijn psychische toestand.

2.5.11. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag. Luidens dit verdragsartikel is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*.

2.5.12. Wanneer er, zoals in onderhavig geval, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er evenmin reden om dit te toetsen aan de hierboven weergegeven voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag waardoor de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling kennelijk ongegrond is. Door toedoen van deze ongeloofwaardigheid dient ook niet te worden nagegaan of verzoekers betoog dat hij voor zijn problemen onmogelijk de bescherming van zijn nationale overheden kan invoeren, gegrond is.

2.5.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal, in weerwil van verzoekers beweringen, geenszins selectief te werk ging of spijkers op laag water heeft gezocht. Waar verzoeker meent dat hij op basis van zijn verklaringen en neergelegde documenten in aanmerking dient te komen voor het voordeel van de twijfel, merkt de Raad op dat krachtens artikel 48/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel het voordeel van de twijfel gegund wordt indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden voldaan is:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Aangezien werd vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker weinig aannemelijk overkomen en bovendien indruisen tegen de neergelegde stukken, kan hij bezwaarlijk ‘in grote lijnen’ als geloofwaardig worden beschouwd, waardoor hij niet in aanmerking komt voor de gunst van het voordeel van de twijfel.

2.5.14. Aangezien verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij, omwille van zijn langdurige afwezigheid in het buitenland, bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking en daardoor een verhoogd veiligheidsrisico zou lopen, zoals hij in zijn middel aanvoert. Uit de gegevens van Fedasil die in het administratief dossier zijn opgenomen (AD, stuk 24, Landeninformatie, CEDOCA, Irak – vrijwillige terugkeer, 2016), blijkt immers dat er gedurende de voorbije jaren vele honderden Irakezen vanuit België zijn teruggekeerd naar Bagdad, zodat het weinig waarschijnlijk is dat de lokale gemeenschap in Bagdad grote aandacht zal schenken aan een individu dat terugkeert na een verblijf in het buitenland. Verzoeker reikt geen objectieve informatie aan waaruit zou blijken dat Irakezen die na een verblijf van een aantal jaren in het buitenland naar Bagdad terugkeren, meer gevisieerd zouden worden en bijgevolg een verhoogd risico zouden lopen, waardoor dit risico niet bewezen kan worden geacht.

2.5.15. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, beperkt verzoeker zich tot de loutere affirmatie dat de veiligheidssituatie op heden nog steeds niet veilig en stabiel genoeg is, maar hij haalt geen objectieve informatie aan die zijn bewering zou kunnen staven.

2.5.16. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming), *in casu* Bagdad, en op de vraag of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "*ramadanoffensief*" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Voor al soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te

kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR *Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht. Verzoeker heeft geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN